

דר' צפרדע בהרות



ג'ינג'רס ווד

כשראה שהשעה היא רק אחד-עשרה
וחצי נרגע קצת, והבין שנשאר לו עוד
זמן לאכול את ארוחת הצהריים
הטעימה שלו - פשטידת השלשולים,
ואחרי כן הוא ידלג אל היום החשוב
ביותר של חייו - יום החתונה.
כל השבוע הוא ייבש את חליפתו
החלקלקה, כדי שזו לא תהיה מקומטת
ותתאים בדיוק לגופו, ועכשיו הוא היה
כבר מלובש ומוכן.
"מילא, לא חשוב שאקדים קצת" אמר
כשהתחיל ללכת סביב האגם בכיוון
הטקס במפל המים, כשפתאום..
הוא הוציא צעקה קלה. סבכי קטן יצא
פתאום מבין הסוף הגבוה ועבר מעליו.
בבהלה קפץ דוקטור בהרות אחורה ו...
"פץ!"
התגלגל בחוף התלול ונחת עם גבו
פנימה לתוך המים.

בבוקר קיצי אחד ישב דוקטור בהרות
בתוך הדשא הגבוה, עצבני ומרוגש.
הוא הביט על שעון כיס העתיק שלו
ואמר שוב
"אחד בצהריים. אני חייב להיות שם
באחד בצהריים."



דוקטור בהרות הסתכל על החוף וראה
את הקטור הקיפוד שהביט עליו.
הקטור עזר לו לצאת מהמים.
"הייתי כבר מוכן ועכשיו החליפה שלי
נהרסה. כבר לא אוכל להגיע."



"בוא אלי הביתה. תשב קצת ליד האח
והבגדים התייבשו מהר מאוד."

תחילה הרגיש קצת מטופש, אחר כך



מרוגז, ומיד התחיל לצעוק ולילל..
"וי לי, וי לי, וי לי! ימח שמו! לכול הרחות!"
באגרופים הקטנים שלו התחיל לדפוק
בפני המים הרדודים.
"האם אינך צריך להתכונן לחתונתך
במקום להתגלגל במים תוך קריאות
גסות?"

להתחתן בלי הכובע. הוא נמצא כבר
דורות במשפחתי. המסורת שלנו היא
לרקוד סביבו לצלילי חלילית אחרי
החתונה. מה אעשה עכשיו בלעדיו?"
בדיוק אז נשמעה דפיקה בדלת והקטור
פתח כדי להכניס את הסנאי רובי
האדום. הקטור סיפר לו על צרותיו של
דוקטור בהרות ורובי מיד הציע לעזור.
הוא מיהר אל האגם ומהר מאוד ראה
את הכובע על ראשו של אחד הטבלנים
השוחים במים. רובי הבין מיד שהטבלן
גאה מאוד בכובעו החדש ולא ברצון
יפרד ממנו. לכן החליט לנקות
בתחבולה.
הוא ניגש לחוף וקרא
"שלום אדוני טבלן."
"הו, שלום אדוני" צפצף הטבלן במקורו
הארוך.

בביתו של הקטור דוקטור בהרות
התעטף במגבת קורי העכביש והתיישב
בנחת, והקטור פרש את החליפה
בזהירות על הרשת שלפני האח.
אך פתאום...
"הכובע שלי!" קרא דוקטור בהרות.
הקטור נבהל.
"מה קרה?"
"השארתי שם את הכובע שלי. לא אוכל



ובגדיו בינתיים התייבשו יפה. אפשר
היה כבר לקיים את החתונה אחרי
המפל הקטן .



הכלה לילי לו נראתה יפה מאוד
בשמלה משושנת המים ועם צעיף קורי
העכביש.

אחרי הטקס הם קיימו את הריקוד
המסורתי סביב הכובע המשפחתי.

"אני רואה שמצאת כבר את הכובע
המקולל, אדוני."
"מה אמרת שמצאתי?"
הטבלן נראה מודאג.
"הכובע המקולל"
"איך? מקולל אמרת? מה אתו?"
"אומרים שמי שחובש את הכובע
במשך יום אחד נעשה אלרגי למים."
הטבלן מיד הסיר את הכובע מראשו
וזרק אותו על החוף.
"אלרגי למים! זה נורא! וי! אני מקווה..."
"אולי לעזור לך להתפטר ממנו,
אדוני?"
"כן, בוודאי. אודה לך מאוד. איזה דבר
מפחיד!"
"אז שלום אדוני!"
רובי לקח את הכובע וקפץ חזרה לביתו
של הקטור. דוקטור בהרות הודה לו
מכל הלב. הוחזר לו הכובע המשפחתי



בקיץ הבא היו להם כבר תוספות
למשפחה - שלושה ראשנים קטנים
שגדלו מהר לשלושה צפרדעונים יפים.
כל בוקר סוזי העכביש הביאה להם
חבילת זבובונים טעימים עטופים בקורי
משי. באותו זמן דוקטור בהרות יצא
לאסוף שלשולים טעימים.
מדי שבוע הם יוצאים לפיקניק במרכז
האגם. זו משפחת צפרדעים שמחה
ומאושרת. לעתים כשאני עוברת ליד
האגם אני מנפנפת להם בידי מרחוק,
כשהם כך יושבים שם, לועסים זבובים
טעימים בימי ראשון החמימים.
הם לא רבים מעולם והם דוגמה של
משפחה טובה ומאושרת.